

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. F. D.**, zemřelý dne 10. 8. 2013, ke dni úmrtí zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8 - Karlín, proti žalované: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky**, se sídlem Sněmovní 4, Praha 1, zastoupené JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, 128 00 Praha 2, o ochraně proti nečinnosti žalované, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 11 A 138/2010 – 61, Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2010, č. j. 4166/2010, a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalovaná tímto rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 3. 2. 2010, č. j. KV/3.2.10/017K, jímž mu byla podle § 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a § 33 odst. 2 zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, uložena pořádková pokuta ve výši 50.000 Kč z důvodu zjištění kontrolního výboru žalované, že žalobce jako prezident Nejvyššího kontrolního úřadu odmítl poskytnout součinnost při kontrole hospodaření Nejvyššího kontrolního úřadu prováděné na základě usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky č. 1278 ze dne 12. 6. 2009.

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 20. 12. 2012 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované. Tvrdil, že žalovaná k datu podání žaloby o jeho odvolání ve výše uvedené věci znovu nerozhodla a zůstala nečinnou. Rozsudkem ze dne 9. 4. 2013, č. j. 10 A 191/2012 – 49, Městský soud v Praze uložil žalované povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí kontrolního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 3. 2. 2010, č. j. KV/3.2.10/017K.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalovaná kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud ze sdělení Magistrátu města Jihlavy ze dne 9. 10. 2013 zjistil, že žalobce dne 10. 8. 2013 zemřel. Tímto pozbyl způsobilost být účastníkem řízení o kasační stížnosti (§ 33 odst. 2 s. ř. s.), zároveň jeho úmrtím došlo k zániku plné moci udělené advokátovi

JUDr. Václavu Vlkovi (§ 28 odst. 5 č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Jestliže účastník ztratí po zahájení soudního řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, pak podle § 107 odst. 1 o. s. ř. soud posoudí podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení fyzická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, její dědici, popřípadě ti z nich, kteří podle výsledku dědického řízení převzali právo nebo povinnost, o něž v řízení jde.

Předmětem řízení v projednávaném případě je ochrana proti nečinnosti žalované v řízení o uložení pořádkové pokuty. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že ačkoli smyslem ukládání pořádkových pokut je především umožnění efektivního průběhu řízení či provedení státního dozoru a zabránění průtahům či jiným problémům, nelze opomenout, že i ukládání pořádkových pokut je součástí správního trestání a představuje donucovací prostředek sankčního charakteru.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se ve správním trestání obecně uplatňují základní zásady trestání soudního (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V trestněprávní doktríně přitom platí zásada nepřípustnosti trestního stíhání toho, kdo zemřel [srov. § 11 odst. 1 písm. e) a dalších navazujících ustanovení zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení (trestní řád)]. Z této zásady ostatně vychází i řízení o přestupcích [§ 76 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích]. Judikatura Nejvyššího správního soudu pak princip nepřípustnosti trestního stíhání vztáhla obecně na správní trestání fyzických osob a dovodila, že zemřel-li žalobce v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o vině za spáchání správního deliktu a o uložení správní sankce, nemůže soud v řízení pokračovat s procesním nástupcem, protože to povaha věci neumožňuje (viz rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Ads 42/2008 - 75, publikovaný pod č. 1592/2008 Sb. NSS).

Uvedená zásada nepřípustnosti trestního stíhání toho, kdo zemřel, pak dopadá i na řízení o kasační stížnosti v nyní projednávané věci. Jestliže je totiž dána nepřípustnost stíhání zemřelého žalobce, nelze nepochybně vést řízení o tom, zda je žalovaná povinna správní delikt žalobce znovu projednat a rozhodnout. Povaha projednávané věci tak vylučuje pokračování v řízení s procesním nástupcem žalobce. Za této situace je jeho nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení takovým nedostatkem podmínek řízení, který nelze odstranit. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh na zahájení řízení odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu